

Under udvalgsarbejdet er S, RV og SF flere gange blevet mødt den erfaring, at noget af det mest pinefulde i tvangsbehandlingen er afhentning af politiet i eget hjem. Afhentning af politiet i eget hjem er noget, der kan være nødvendigt ved indlæggelse på såkaldte gule eller røde papirer, men ikke noget, S, RV og SF finder er inden for proportionerne af god behandling i en periode, hvor borgeren ikke er psykotisk.

S, RV og SF har noteret sig, at alle patientorganisationer fraråder at gennemføre forslaget om ambulans tvang, og at mange eksperter gør det samme. Det, der først og fremmest må være vores interesse, må netop være patienterne. Selvfølgelig skal vi også være lydhøre over for de pårørende. Alle partier får med jævne mellemrum henvendelser fra ulykkelige pårørende, som ikke aner deres levende råd, hvad angår deres psykisk syge familiemedlemmer. Men samtidig er det vigtigt at være opmærksom på, at det problem ikke vil blive løst med ambulans tvang. Problemet for den pårørende gruppe, som vi ofte hører fra, er, at deres pårørende ikke er tilstrækkelig syge til, at de kan tvangsindlægges. Derfor kan man heller ikke bruge muligheden med ambulans tvang over for dem. De har nemlig ikke været tvangsindlagt det antal gange, der skal til, for at man kan anvende ambulans tvang.

S, RV og SF har deltaget i § 71-tilsynets særlige besøg på 5 større psykiatriske sygehuse/ambulanter for at få tydeliggjort fordele og ulemper ved ambulans tvang. Kun meget få har udtalt sig for indførelsen af ambulans tvang, hvorimod flere har udtalt sig imod.

S, RV og SF ønsker endelig at opridsse følgende årsager til, at vi ikke kan støtte forslaget om tvungen opfølgning:

For det første mangler der empirisk belæg for, at det rent faktisk vil forbedre livskvaliteten for de mennesker, som omfattes af reglen.

For det andet er det et meget dramatisk virkemiddel at bringe i anvendelse. Det er med til at dæmonisere og marginalisere alle psykisk syge, fordi man vænner sig til, at psykisk syge mennesker kan hentes i deres eget hjem og tvinges til behandling.

For det tredje viser forsøget med »gennembrudsprojektet«, at tvang kan reduceres væsentligt under indlæggelse, hvor patienten ofte vil være i en psykotisk tilstand. S, RV og SF kan

derfor ikke acceptere, at adgangen til tvang nu udvides i perioder, hvor patienten ikke er psykotisk.

For det fjerde tror mange, at forslaget vil imødegå kriminalitet. Det tror S, RV og SF ikke. En ekspert har vurderet, at der ved tvangsbehandling af 238 psykiatriske patienter vil være mulighed for at forebygge ét tilfælde af kriminalitet. Forslaget er således uproportionalt.

For det femte er der tale om en markant ændring af retstilstanden. I dag kan et menneske kun tvinges ud af eget hjem, hvis vedkommende er erklæret aktivt sindssyg, er blevet umyndiggjort, eller hvis der foreligger en dommerkendelse. Med regeringens forslag etableres der en ny mulighed. Hvis et menneske, som ikke er sindssygt, holder op med at tage den foreskrevne medicin, skal vedkommende kunne tvinges ud af sit eget hjem for at blive medicineret.

For det sjette frygter S, RV og SF, at muligheden for ambulans tvang kan friste nogle til ikke at sammensætte det rette og måske dyrere forløb, enten for enkeltpersoner eller i den generelle udvikling omkring flere veje i behandlingen, så som oprettelse af flere opsøgende teams, flere døgnåbne akuttilbud m.v. Mennesker med sindslidelser har brug for andet og mere end medicin.

For det syvende kan en af grundene til, at nogle patienter holder op med at tage deres medicin, være, at medicinen ikke virker. Man ved, at medicin ikke virker på mellem 5 og 10 pct. af patienterne. Til gengæld ved man også, at medicinen har en række store bivirkninger. Endelig ved man, at den medicin, som lettest kan gives ved tvang, nemlig depotmedicin, ikke altid vil være den foretrukne, hvis der skulle vælges den bedst virkende til den konkrete patient. Der kan altså være en god grund til, at en patient ikke tager sin medicin eller ikke møder op for at få den. Det kan også være et udtryk for manglende omsorg, at dag og nat går i ét for patienterne, og at der mangler struktur i deres dagligdag.

For det ottende finder S, RV og SF, at de retspsykiatriske patienter skal sikres anden og for dem mere stabil behandling end den, som adgang til ambulans tvang vil sikre dem.

S, RV og SF kan tilslutte sig lovforslagets øvrige tiltag, som bl.a. indebærer en stor forbedring af retssikkerheden for de psykiatriske patienter.